

sesgraden for regeringen, hvilket den ikke lægger skjul på, afhænger af, om der kan etableres et positivt partnerskab med vores folk i kommunerne, med virksomhederne og arbejdsmarkedet og for så vidt også med forældrene. Og skulle man endelig føje en enkelt mere til, så er det jo, at det her handler om de rammer og de partnere, som barnets liv afgøres af.

Derfor er det rigtigt af regeringen at prøve at være realistisk og på den måde også sige til selv utålmodige sjæle, at nok kan Folketinget vedtage, hvad det vil, men gennemførelsesgraden afhænger af, om alle de andre reelt er med.

Det er samfundsmæssigt fornuftigt at gøre det muligt for mennesker at få børn, at leve op til forældreansvaret og sikre nye generationer, så de økonomisk og samfundsindretningsmæssigt kan tage over, når vi andre kan gå ind i de attraktive seniorordninger, som vi også tilbyder og ønsker at fastholde i det danske velfærdssamfund.

Jeg skal derfor slutte med at markere, at medens vi drøfter, hvor meget vi skal tage ud af arbejdstid til fordel for familietid, så skal vi betale regningerne med det samme. Vores børn skal ikke betale i form af, at vi ikke får afdraget noget offentlig gæld. Farmor skal sikres efterløn, og på plejehjemmet skal oldemor også have acceptable forhold. Den balance bør alle i dette Ting være forpligtet af og ikke kun dem, der bakker op bag regeringen.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil gerne kvittere for en fin opsummering af, hvad der foreløbig er gjort for børnefamilierne i de seneste år. Men jeg vil også godt spørge: Hvilke konkrete initiativer til nye ting ligger der, siden vi havde den forespørgselsdebat i februar, hvor børnefamiliernes vilkår var på dagsordenen?

Hvilke konkrete nye ting kan udgøre det, der hedder regeringens børnepolitiske pakke, eller hvad det ellers har heddet, nemlig børnefamiliepakken og de forskellige tilnavne, den har haft? Hvad er det for noget nyt, der foreligger nu, som gør, at vi kan sige, at nu har vi fået retningslinjer for, hvad det er for en retning, som regeringen vil arbejde i?

I alt det, man kunne kalde de fremtidige initiativer, synes jeg nemlig vi hørte: I den kommende periode vil der blive taget initiativ til, inden for de næste fire år vil vi tage hul på osv. osv. Jeg hørte ikke om et eneste konkret tiltag,

som jeg kunne hænge min hat på nu. Det vil jeg gerne bede den socialdemokratiske ordfører svare lidt på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnal (SF):

Hr. Jan Petersen nævnte i sin indledning, at det var statsministerens fortjeneste, at der var sket to ting, og dér vil jeg bare spørge til hukommelsen: Hvem var det nu, der var afsender af de 14 dages ekstra fædreorlov, hvis vi skal være helt præcise? Det formoder jeg at man også er i stand til at erindre. Hvem var det i øvrigt, der tog initiativ til forespørgselsdebatten, som blev nævnt som en af de andre ting? Det var da vist også SF sammen med Enhedslisten.

Må jeg så spørge til pladsgarantien, hvor hr. Jan Petersen siger, at den kan lade sig gøre, hvis kommunerne her og nu vil prioritere. Det er dog utroligt, hvis man har fulgt de sidste dages debat. Man har lavet en stram kommunal aftale, hvor man har understreget, at nu skulle man lade være med oven på den at rejse forventninger, der ikke kunne indfries. Alle kommunale parter siger: Det her betyder, at pladsgarantien på daginstitutioner bliver udskudt. Så hører vi – selv ved helt højlys dag – hr. Jan Petersen sige: På trods af det kan det lade sig gøre, hvis kommunerne kan og vil prioritere.

Jeg synes, at det er lidt for tæt på indgåelsen af den kommunale aftale, til at den skal få lov til at stå uimodsagt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

I spørgsmålet om børnepasningsorloven, som jo fra regeringens side er lagt an til at være mere fleksibel, hvilket jeg synes er et meget positivt tiltag, står der også i redegørelsen, at man skal tage udgangspunkt i de faktiske ønsker og reelle behov, der er hos børnefamilierne. Og det tror jeg også alle er enige i.

Jeg vil gerne spørge den socialdemokratiske ordfører, om Socialdemokratiet har gjort sig nogle overvejelser om de konsekvenser, som det har, at børnepasningsydelsen er blevet sat ned til 60 pct. af dagpengesatsen. Har man gjort sig nogle overvejelser om, hvilke konsekvenser det har, når man ændrer et velfærdsgode, som gerne skulle være et tilbud til alle, og når man begrænser nogen fra at gøre brug af det af økonomiske grunde? Virkeligheden er jo, at i forhold til 1994-1995 er det i dag faktisk sådan, at industriarbejderne og lavtlønsgrupperne faktisk